

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **NAVETTA CHEM, s. r. o.** se sídlem Praha 9, Nademlejská 600/1, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem AK Ritter-Šťastný se sídlem Olomouc, Riegrova 12, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje** se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, sp. zn. KULK 79132/2015, č. j. OD 1177/15-3/67.1/15385/Rg, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 30. 9. 2015, čj. OD/15/41277/AZD, sp. zn. OD/15/18393, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za to mu byla uložena pokuta 3.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aby při užití osobního motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Správního deliktu se dopustil tím, že:

1) dne 22. 4. 2015 ve 22:46 hod. nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ... na pozemní komunikaci I/35 v obci Turnov, v úseku blíže specifikovaném určením polohy pomocí GPS, směr centrum, když bylo na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel rychlostí 115 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení), čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona,

2) dne 22. 4. 2015 ve 22:49 hod. nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ..., na pozemní komunikaci I/35 v obci Radvánovice, v úseku blíže specifikovaném určením polohy pomocí GPS, směr Jičín, když bylo na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel rychlostí 59 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 3 téhož zákona.

V reakci na odvolací námítky žalovaný uvedl, že nepopírá oprávnění žalobce využít ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), což také využil a správnímu orgánu I. stupně proto nezbylo, než věc oznámení podezření o spáchání přestupků odložit. Žalobce sdělil údaje o možných řidičích až dne 8. 9. 2015 v návrhu na provedení důkazů, avšak řízení o správním deliktu bylo zahájeno již dne 27. 8. 2015, proto nemohlo být zahájeno řízení o přestupcích pro stejné porušení povinnosti řidiče. Žalobce se přitom odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu nezprostil. Z těchto důvodů proto nemohl správní orgán I. stupně uvedené předpokládané řidiče vozidla registrační značky 3AL 5006, jehož provozovatelem byl žalobce, předvolávat v řízení o přestupcích za účelem zjištění, který z nich předmětné vozidlo v inkriminované době řídil.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a ztotožnil se se zdůvodněním pokuty, které učinil orgán I. stupně.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce namítl, že v řízení před správními orgány obou stupňů nebylo prokázáno, že by se dopustil nějakého protiprávního jednání. Přitom základem skutkové podstaty správního deliktu je to, že se o protiprávní jednání musí jednat. Tím, že osoby užívající vozidlo žalobce poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu, a to před použitím vozidla, udělal vše, co je možno po provozovateli požadovat. Důkazy o těchto poučeních předložil v rámci správního řízení a i před zahájením správního řízení sdělil městskému úřadu, že v tomto směru poučil všechny osoby, které jeho vozidlo užívají.

Žalobce připomněl, že navíc využil své právo stanovené zákonem a odmítl podat vysvětlení s odkazem na osobu blízkou ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1

zákona o přestupcích. Je proto chybný závěr žalovaného v tom, že když provozovatel odmítne podat vysvětlení, tak maří identifikaci řidiče provozovaného vozidla, a tím porušuje povinnost zajistit, aby řidič vozidla dodržoval pravidla silničního provozu. Připomněl, že uváděl, že je mu známo, kdo předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu řídil, a že byl připraven říci jména všech osob, které vozidlo s jeho souhlasem užívali. Uvedl, že tím, že „ví, ale odmítne říci jméno konkrétního řidiče s odkazem na zákonné ustanovení“ a využije de facto své právo, nemůže porušit zákonem stanovenou povinnost. Má za to, že správní orgány jej sankcionovaly jako provozovatele za to, že využil své zákonné právo, kdy právo pouze vykonal a nikoliv porušil. Toto dle jeho názoru odporuje základním ústavním principům právního státu a práva na spravedlivý proces. Žalobce zdůraznil, že pokud využívá nějaké zákonem stanovené právo, tak se nikdy nemůže dopustit správního deliktu. Kdyby tomu tak nebylo, tak by zákonodárce toto právo ve vztahu k provozovateli vozidla vypustil. Dle jeho názoru je potřeba si uvědomit, že je věc v režimu správního trestání a že platí zásada presumpce neviny, tj. že jsou to správní orgány, které mu musí prokazovat vinu, nikoliv opačně, že obviněný musí prokazovat svou nevinu.

Na základě uvedeného žalobce zopakoval, že v jeho případě není naplněn základní předpoklad správního deliktu, a to protiprávní jednání. Je přesvědčen o tom, že učinil vše, co po něm zákon požaduje. Předložil správnímu orgánu jména všech osob, které vozidlo užívají a užívaly. Byl to naopak správní orgán, který zcela rezignoval na svou zákonnou povinnost šetřit přestupková jednání. Správní orgán svým jednáním zneužil předmětné ustanovení zákona k tomu, že nic nezjišťoval, navržené svědky ani nepředvolal k výsledku ke zjištění, který z nich předmětné vozidlo řídil.

Dle žalobce správní orgán pochybil i v tom, že v odůvodnění rozhodnutí podrobně nezdůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazů a proč výsledk navržených svědků neprovedl. Za nelogické zdůvodnění žalovaného označil jeho konstatování na straně 3 rozhodnutí, že přestupkové řízení vůči nezjištěnému řidiči již bylo odloženo a tudíž, že nikdy v budoucnu nemůže být zahájeno. Odložení věci však nezakládá překážku rei iudicatae, jak se snaží odvolací správní orgán nesprávně žalobci vnutit, když tento závěr vyplývá i z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.

Závěrem žalobce namítl, že oba správní orgány se nesprávně zabývaly i otázkou taxativního výčtu liberačních důvodů. Odpovědnost za správní delikt není závislá pouze na zavinění či nezavinění, ale hlavně na protiprávním jednání obviněného. Pokud toto není prokázáno, tak nemá smysl se zabývat liberačním důvodem. Zkoumání tohoto faktu přichází do úvahy až za situace, kdy je jednoznačně prokázáno, že „jsem se něčeho dopustil, resp. že jsem něco porušil“. Zopakoval, že „výkon práva není protiprávním jednáním“.

Žalobce pro úplnost i soudu oznámil jména osob, kterým svěřil vozidlo registrační značky 3AL 5006, která sdělil i správnímu orgánu I. stupně.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedl, že na svých stanoviscích nadále trvá a navrhl zamítnutí žaloby.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce zopakoval argumentaci, že v řízení prokázal, že žádnou povinnost neporušil. Dále pak vyslovil pochybnost o tom, zda není ustanovení § 10 zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem, a navrhl, aby soud podal podnět na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 cit. zákona.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti. Správní orgán I. stupně po oznámení přestupkového jednání Městskou policií Turnov vyzval žalobce jako provozovatele předmětného motorového vozidla výzvou ze dne 23. 4. 2015, čj. OD/15/18479/AZD, ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu k uhrazení příslušné částky, přičemž jej současně poučil o možnosti označení řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobce přípisem ze dne 27. 4. 2015 sdělil, že si je zcela vědom, kdo vozidlo v inkriminovanou dobu řídil, avšak s poukazem na to, že jde o osobu blízkou (zaměstnance společnosti), odmítl jméno řidiče uvést.

Správní orgán I. stupně poté dne 25. 8. 2015 věc ohledně podezření ze spáchání zmíněných přestupků ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Následně oznámením ze dne 27. 8. 2015, čj. OD/15/35912/AZD (zástupci žalobce doručeným téhož dne), zahájil řízení o správním deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona a nařídil ústní jednání ve věci na den 17. 9. 2015. To proběhlo bez účasti žalobce i jeho zástupce, neboť ti se v podání ze dne 7. 9. 2015 z jednání omluvili. V tomto podání nazvaném Návrh na provedení důkazů zaslal žalobce správnímu orgánu současně své vyjádření k věci spolu s návrhem na provedení důkazů, a to výsledkem navržených svědků k prokázání toho, že žalobce zajistil, aby řidiči vozidla dodržovali pravidla silničního provozu. K tomuto podání zároveň přiložil prohlášení navržených svědků o tom, že byli poučeni o dodržování pravidel silničního provozu při užívání vozidla žalobce.

Dne 30. 9. 2015 vydal ve věci orgán I. stupně rozhodnutí čj. OD/15/41277/AZD, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu 3.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aby při užití osobního motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Toto nezajistil v prvním případě dne 22. 4. 2015 ve 22:46 hod., kdy při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ... na pozemní komunikaci I/35 v obci Turnov, bylo ze záznamu z automatizovaného silničního rychloměru zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel rychlostí 115 km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona; ve druhém případě rovněž dne 22. 4. 2015 ve 22:49 hod., kdy při užití jím

provozovaného vozidla registrační značky ..., na pozemní komunikaci I/35 v obci Radvánovice, bylo ze záznamu z automatizovaného silničního rychloměru zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel rychlostí 59 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod č. téhož zákona.

Krajský soud při projednávání věci vycházel z následující právní úpravy. Dne 19. 1. 2013 nabyla účinnosti podstatná část zákona č. 297/2011 Sb., kterým došlo ke změně zákona o silničním provozu. Jako nový správní delikt byl do tohoto zákona včleněn § 125f označený jako Správní delikt provozovatele vozidla. Toto ustanovení, konkrétně podle jeho odst. 1 stanoví, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Následující odstavce § 125f zákona o silničním provozu, tedy odst. 2 až 5, obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*.

Dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzve obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Dle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Výzva vůči provozovateli motorového vozidla musí obsahovat dle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Žalobce namítal, že pokud jako provozovatel vozidla poučil jeho uživatele o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu, udělal vše, co je možno po provozovateli požadovat, a není proto naplněn základní předpoklad správního deliktu, a to protiprávní jednání. Současně namítal, že pokud odmítl podat vysvětlení s odkazem na osobu blízkou ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy využil právo stanovené zákonem, nemůže se nikdy dopustit správního deliktu.

Ze shora uvedené zákonné úpravy vyplývá, že k odpovědnosti za předmětný správní delikt dle ustanovení § 125f silničního zákona není vyžadováno zavinění, jedná se o odpovědnost objektivní. Aby se provozovatel odpovědnosti za správní delikt zprostil, muselo by dojít k naplnění podmínek ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu (vozidlo bylo provozovateli odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel). V daném případě však žádný ze zákonem stanovených liberačních důvodů zjištěn nebyl, resp. žalobce se žádného ani nedovolával.

Žalobce se tedy nemohl zprostit své odpovědnosti prokázáním toho, že uživatele jím provozovaného vozidla řádně poučil o povinnostech řidiče, ani odkazem na osobu blízkou s odepřením sdělení osoby řidiče. Smyslem a účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout právě problematiku tzv. osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 zákona o přestupcích), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K účelu této úpravy se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21, v němž uvedl: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“

Žalobce v žalobě zdůrazňoval, že správnímu orgánu předložil jména všech osob, které vozidlo užívají a užívaly, a že správní orgán rezignoval na svou zákonnou povinnost šetřit přestupková jednání.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (§ 125f odst. 4 písm. a/), nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (§ 125f odst. 4 písm. b/). Toto ustanovení tak vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek, ke které míří žalobcová námitka.

V posuzované věci k výzvě orgánu I. stupně žalobce uvedl v přípisu ze dne 27. 4. 2015 pouze to, si je zcela vědom, kdo vozidlo v inkriminovanou dobu řídil, avšak s poukazem na skutečnost, že jde o osobu blízkou (zaměstnance společnosti), odmítl jméno řidiče uvést. Neoznačil tedy za řidiče provozovaného vozidla v době spáchání přestupku žádnou konkrétní osobu a bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správním orgánu učinění dalších rozsáhlých kroků a šetření ke zjištění pachatele přestupku. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně tak neměl potřebné informace odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, důvodně dne 25. 8. 2015 věc ohledně podezření ze spáchání zmíněných přestupků ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Žalobce skutečně sdělil jména čtyř možných řidičů (jeho zaměstnanců), z nichž jeden mohl řídit předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu, ale až v podání ze dne 7. 9. 2015. Obecně lze konstatovat, že by označení řidiče vozidla, který v době spáchání přestupku vozidlo řídil, mělo vést k zahájení řízení o přestupku řidiče a nikoliv k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele takového vozidla. K uplatnění takového kroku (oznámení osoby řidiče) byl však dán prostor do zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce byl ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu řádně poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, a pokud by správnímu orgánu zmíněná čtyři jména možných řidičů sdělil, správní orgán by byl povinen vyzvat tyto osoby k podání vysvětlení a následně i případně zahájit řízení o přestupku s konkrétní osobou. Do odložení věci (25. 8. 2015) však žalobce totožnost ani jedné z možných osob řidiče správnímu orgánu nesdělil a s odkazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích totožnost řidiče uvést odmítl. Žalobce tak nejprve odpíral součinnost při zjišťování pachatele přestupku a až 7. 9. 2015, tj. poté, co byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu bližší údaje o možném řidiči vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít žalobcovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu možné. Toto pravidlo lze prolomit pouze v případě, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 téhož zákona.

Z uvedeného je zřejmé i odpověď na žalobcovu námitku, proč se správní orgány zabývaly i otázkou taxativního výčtu liberačních důvodů a proč nebylo možné přestupkové řízení vůči nezjištěnému řidiči znovu zahájit. Nebylo to tedy z důvodu samotného odložení věci přestupkového řízení proti nezjištěnému řidiči (neboť je pravdou, že by odložení věci samo o sobě skutečně nezakládalo překážku rei iudicatae), ale právě pro zákaz takového postupu uvedený v ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, které výslovně stanoví, že je-li zahájeno řízení o

uložení pokuty za správní delikt podle § 125f téhož zákona, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Není pravdou, že by žalovaný neodůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazů výsledkem navržených svědků. Jak uvedl, byť stručně, na straně třetí jeho rozhodnutí, nepředvolal je za účelem zjištění, který z nich předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu řídil právě proto, že již nemohlo být řízení o přestupcích zahájeno a že nenastala ani situace zproštění odpovědnosti žalobce za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Lze dodat, že ani žalobcem předložené prohlášení navržených svědků o tom, že byli poučeni o dodržování pravidel silničního provozu při užívání vozidla žalobce, jak vyplývá ze shora uvedeného, nemohlo na posouzení věci nic změnit.

K návrhu žalobce na podání podnětu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro rozpor s ústavním pořádkem sděluje soud následující.

Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy již Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Nutno současně zmínit, že Ústavním soudem bylo již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *„... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, *„aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“* (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud zato, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátňuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. ledna 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu